

[Edvard Sørensen.]

Vi ser, at der for statsskattens vedkommende foreslås et skattefrit beløb, når skatten er trukket fra, på 2 400 kr. imod i regeringens forslag på 2 000 kr. Og tager vi den fælleskommunale skat, er beløbet for forsørgere 5 000 kr. mod regeringens 3 600 kr. og for ikke-forsørgere 2 000 kr. mod regeringens 1 500 kr. Nu må vi ikke glemme, at dengang vi fik den fælleskommunale skat, var det en afløsning af kommuneskat-terne, og derfor ønskede man både gennem progressionen og gennem de beløb, der var skattefrie, at nå til en udskrivningsform, der lå imellem statsskat og kommuneskat.

Når man nu foreslår disse rettelser og ved, hvorledes udskrivningen er i henhold til to andre love, nemlig loven om værenskatten, hvor man først begynder at betale ved en indtægt på 8 000 kr., og loven om tillægsindkomstskatten, hvor man først begynder at betale ved en skattepligtig indkomst på 14 200 kr., må jeg sige for mit personlige vedkommende — og jeg tror også, det gælder for mit parti —, at det er en for en sund økonomisk udvikling farlig linie, man vandrer på her. Det, at flere og flere kredse i befolkningen fritages for at betale skat til staten og til den fælleskommunale udligningsfond, giver et perspektiv, som nok kan give en noget at tænke over.

En anden ting, som det ærede medlem også var inde på, og som flere af ordførerne og også ministeren har nævnt, var forskellen på den skattestigning, der har været under den socialdemokratiske regering, og den, der har været under den nuværende regering. Stigningen i skatten under den nuværende regering må man se på baggrund af de opgaver, som regeringen fik, da den overtog ansvaret både udadtil og indadtil. Stigningen i skatterne er forårsaget af mange ting, bl. a. af forsvarsudgifterne, stigende udgifter til lønninger og stigninger på andre områder. En del af dette kunne have været undgået, hvis man ikke fra socialdemokratisk side havde sat sig imod det forslag, som regeringen kom med i februar måned 1951, hvorved man ville forsøge at standse den fortsatte opgang i priser og lønninger. Det nægtede man kategorisk at gå med til. Og da regeringen havde fået til opgave at forsøge at holde igen på inflationen og at skaffe balance både valutamæssigt på statsbudgettet og mellem forbrug og produk-

tion og den som mål endvidere havde dette at nå så langt frem med restriktionernes afskaffelse som muligt og man ønskede tilskudssystemet formindsket, ja, da måtte man bruge de midler, der var til rådighed, de midler, som man kunne samle tilslutning til. Det er på baggrund af alt dette, vi må se de stigende skatter, og det er på baggrund af dette, man også må se den kreditindskrænkningspolitik, der har været ført. Den opgave, som regeringen fik, var en opgave, som socialdemokraterne ikke ønskede at løse; det var jo grunden til, at de nedlagde hvervet som regering og overlod til andre at forsøge at klare de store vanskeligheder, man var kommet ud i.

Når man så ser på de 2 år, der er gået, vil jo ingen bestride, at forholdene har bedret sig i den tid. Der er heller ingen, der kan bestride, at regeringen i den tid har mødt modstand på mange områder. Den har ikke kunnet nå frem i det tempo, den ønskede, til den afvikling, som den mente var nødvendig. Det er jo her, uoverensstemmelsen er mellem os og socialdemokratiet, både i rigsdagen og ude i befolkningen.

Vi fra venstres side og også regeringen ønsker at fortsætte med et arbejde for at nå igennem med vore tanker på disse områder, og dertil søger vi tilslutning både her i salen og ude i befolkningen. Når den tilslutning er nået, er der skabt baggrund for den skatteletelse, som vi stadig og fortsat er tilhængere af.

H. C. Hansen: Jeg takker den højtærede finansminister for hans venlige og let irettesættende bemærkninger til mig. Jeg var glad for at møde finansministeren her i dag i tinget; jeg forstår, at finansministerens — hvad skal jeg sige — helt uplettede saglighed er en lille smule tilstænket af det tilstundende valg. Sådan må jeg forstå finansministerens besvarelse her i dag. Og det synes jeg er i sin orden, vi skal bare være på det rene med det. Jeg beklager overfor finansministeren, hvis jeg, som ministeren sagde, har sagt for mange vittigheder, det er ikke mig bekendt, at jeg har sagt nogen vittighed; jeg mener, jeg har gjort en del politiske betragtninger gældende, der visse steder har kunnet kalde på smilet — det kan jeg ikke altid gøre for, det kan jo også skyldes andre grunde.

Finansministeren var så venlig at minde